ROCZNIKI POLSKIEGO TOWARZYSTWA MATEMATYCZNEGO
Seria II: WIADOMOŚCI MATEMATYCZNE VII (1963)

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego

J. GÓRSKI (Kraków)

Konferencja poświęcona teorii funkcji analitycznych

W dniach od 30 sierpnia do 4 września 1962 r. odbyła się w Krakowie 3 Konferencja poświęcona teorii funkcji analitycznych, zorganizowana przez Instytut Matematyczny PAN. Konferencje z teorii funkcji analitycznych są organizowane przez IMPAN co cztery lata: pierwsza odbyła się w Łodzi w 1954 r., druga w Lublinie w 1958 r.

Celem krakowskiej konferencji była z jednej strony ocena aktualnego stanu rozwoju teorii funkcji analitycznych w Polsce, z drugiej zaś — chodziło o zapoznanie się z najnowszymi osiągnięciami za granicą, zwłaszcza w zagadnieniach ekstremalnych i w teorii funkcji analitycznych wielu zmiennych.

Komitet Organizacyjny konferencji rozpoczął prace przygotowawcze w styczniu 1962 r. Rozesłano zaproszenia do wszystkich działów IM PAN oraz do wszystkich katedr matematyki wyższych uczelni w Polsce. Zaproszono dwudziestu matematyków z zagranicy. Każdy uczestnik konferencji mógł wygłosić dziesięciominutowy komunikat. Oprócz tego Komitet Organizacyjny zwrócił się do szeregu matematyków krajowych i zagranicznych z propozycją wygłoszenia półgodzinnego referatu.

W obradach konferencji wzięło udział 65 matematyków, w tym 42 krajowych i 23 z zagranicy (z Czechosłowacji 1, z Finlandii 2, z NRD 1, z NRF 2, z USA 13, z Węgier 1 i z ZSRR 3). Wygłoszono 20 półgodzinnych referatów, w tym 5 — matematycy polscy i 15 — zagraniczni. Liczba komunikatów wyniosła 25 (19 polskich, 6 zagranicznych).

Obrady konferencji rozpoczęły się 30 sierpnia w auli Oddziału Krakowskiego PAN. Otwarcia konferencji dokonał przewodniczący Komitetu Organizacyjnego prof. dr F. Leja, który w krótkim przemówieniu powitał uczestników i omówił cel konferencji.

Polscy matematycy z trzech głównych ośrodków teorii funkcji analitycznych (Krakowa, Lublina, Łodzi) wygłosili 5 półgodzinnych referatów oraz 15 komunikatów dziesięciominutowych obrazujących rezultaty otrzymane w ostatnich czterech latach. Wyniki dotyczyły głównie zagadnień ekstremalnych w teorii funkcji jednolistnych i zastosowań metody punktów ekstremalnych w teorii funkcji analitycznych jednej i wielu zmiennych. Przedstawiciele innych ośrodków krajowych wygłosili 3 ko-

munikaty o innej tematyce (funkcje analityczne w algebrach P-jednorodnych, funkcje całkowite w algebrach B. Mitiagina). Tematyka referatów i komunikatów wygłoszonych przez matematyków zagranicznych była bardzo różnorodna i dotyczyła zarówno teorii funkcji wielu zmiennych (S. Bergman, K. Stein), jak i zagadnień ekstremalnych (M. Schiffer, O. Tammi, H. Royden), odwzorowań quasikonforemnych (B. W. Szabat), teorii potencjału (J. Kohn), twierdzeń o zniekształcaniu przy odwzorowaniach konforemnych i twierdzeń o szeregach Taylora funkcji jednej i wielu zmiennych (K. Renyi, F. W. Gehring) .

W czasie przerw obiadowych zorganizowano zwiedzanie Krakowa, w szczególności Zamku Królewskiego na Wawelu, Collegium Maius UJ i ołtarza Wita Stwosza. W niedzielę 2 września odbyły się wycieczki do Wieliczki i do Ojcowa. Szereg uczestników zwiedziło obóz koncentracyjny w Oświęcimiu.

Konferencja zakończyła się 4 września o godz. 13-ej. Zamknięcia konferencji dokonał prof. dr F. Leja, dziękując wszystkim uczestnikom za udział w obradach i wyrażając życzenie ponownego spotkania na następnej konferencji w Łodzi w 1966 r. Podziękowanie za zorganizowanie konferencji złożył w imieniu uczestników przewodniczący Międzynarodowej Unii Matematycznej prof. dr R. Nevanlinna.

Komitet Organizacyjny konferencji postanowił zwrócić się do Komitetu Redakcyjnego Colloquium Mathematicum o zamieszczenie wszystkich materiałów naukowych konferencji. Konferencja krakowska pozwoliła wyciągnąć szereg wniosków dotyczących dalszego rozwoju teorii funkcji analitycznych w Polsce. Wydaje się słuszne rozwijanie kierunków badań dotychczas uprawianych jak: metody ekstremalne i wariacyjne, metoda punktów ekstremalnych i teoria funkcji analitycznych wielu zmiennych. Pewne działy funkcji analitycznych nie są dotychczas u nas uprawiane np. teoria funkcji całkowitych, odwzorowań quasikonforemnych, powierzchni Riemanna itp. Należy rozwijać te dziedziny przez kształcenie młodych matematyków, wysyłając ich za granicę do odpowiednich ośrodków w ZSRR, Finlandii, USA i NRF. Ponieważ stan liczbowy kadry pracowników Działu Funkcji Analitycznych IMPAN jest mały, byłoby rzeczą korzystną dążyć do jego zwiększenia, rozwijając zainteresowania tą dziedziną wśród młodych matematyków.